

указ №1942 от 17. 09. 1974 г. село Кермен е признато за град. В административно отношение Кермен винаги е самостоятелна община. След 1934 г. към Керменска община в различно време се числят селата Бозаджий, Николаево, Скобелево. От 1957 г., до създаването на новите общини, Кермен е център на селищна система в Сливенски окръг и Бургаска област. Като съставни села в тази селищна система влизат Биково, Бозаджий, Младово, Николаево и Скобелево.

Родове: *Къчките, Гъргите, Шишманята, Топузята, Гурлаци.*

До обявяването му за град Кермен е сред големите села в Сливенска околия и Сливенски окръг. През 1884 г. има 1045 жители; през 1900 – 1465; 1920 – 1736; 1926 – 398 сгради, 480 домакинства, 2185 души; 1934 – 2579 души; 1946 – 3021; 1956 – 2796; 1985 – 2652; 2001 – 2207 и 2010 – 1910 жители.

Началото на основното училище, като килийно, е положено през 1860 г. Черквата „Св Троица“ е построена през 1871 г. с ценни икони и дърворезба. Читалището „Пробуда“ е основано през 1906 г. Издигнат е голям паметник на загиналите в Балканските войни през 1912–1913 г.

Населението на Кермен се занимава традиционно със земеделие и животновъдство. Благоприятно се отразява построяването на Баронхиршовата железница през 1875 г. До 1907 г. Керменлий е най-близката гара до значителния стопански център Сливен. В селото се установяват търговци на зърнени храни, развиват се някои занаяти, по-късно се открива малка текстилна фабрика. В периода на кооперативното стопанство се развива производството на зърнени и фуражни култури, слънчоглед, лозарство, многоотраслово животновъдство. Макар и обявен за град, Кермен си остава предимно аграрен тип селище. Става център на АПК. Откриват се няколко филиални цеха, които по-късно са закрити.

Землището му е с площ 42,1 кв. км и граничи със землищата на селата Скобелево, Гълъбинци, Биково, Младово и Николаево. В по-голямата си част то е заето от така нареченото „Керменско клетъчно чудо“ Районът е вододел между басейните на реките Марица и Тунджа. Осеян е със заблатени местности – азмаци, герени – и верижни възвишения. Височината му е от 140 до 254 м при *Боз байр*. Част от северните райони са заети от ниските ридове на Източна Средна гора, достигащи до 304 м височина.

Наименованията на местностите са предимно от турски произход.

ЖИ: *кѐрменец, керменлийец, кѐрменка, керменлийка, кѐрменци, керменлийци, кѐрменче, керменлийче.*

МИ: *Аврѐмов байр, Азмѐка, Азмѐшките ђрехи, Алѐ тарлѐ, Арѐп хѐдѐжа, Асѐнови кѐмъни, Гѐлата махалѐ, Балѐта махлесѐ, Бѐлюва бряг, Бежанскѐия квартал, Белемѐте, Бѐлия кѐмѐк, Боалийскѐа могѐла, Боз байр (Големия Боз байр), Бѐковски път, Борѐка, Бѐадѐжйскѐи път, Бѐлата прѐст, Вѐз байря, Вѐрвището, Гавѐзова крѐша, Гѐрга корусѐ, Герѐните, Герѐнчето, Гермѐите, Голѐмия Боз байр, Гѐрните чайри, Гѐзера, Гѐрбищѐта, Гѐстѐта корѐя, Гѐдѐла (Кѐрменско блѐто), Дѐзмѐбак байр, До гѐратѐ, До грѐбищѐта, До кѐяѐка, До корѐята, До крѐушите, Дрѐмевѐ трап, Дрѐянов дол, Дрѐяново клѐденче, Дѐпката, Дѐлѐгия азмѐк, Дѐнлийѐка,*